

PROČ NEJDE DĚTĚ REKLAMOVAT? - III.

Stáda, 11 květen 2011

Naše milé databázistky si vzpomenu na "dobrou", budou "dát", to tu asi bylo, a pro ty, co jsou jako já (tedy máš jednu knihu stokrát a stokrát pro nás bude nová), připomínám, o pár letech, kdy Hanka psala, bylo (klikni na ni). Nyní znovu napsala, aby se podívala se svými pokračujícími trampoty:

Tak máme diagnózu ADHD od psychologa jedné soukromé kanceláře a klinického psychologa. Do státní kanceláře kluka nevzali - protože je ADHD a oni nejsou specializovaná kancelář a taky protože nemají kapacitu ani pro "normální" děti - a pak jsem na mateřské... Také nás odkazovali na speciální kancelář - ale ta byla asi 25 km daleko, což zase nebylo v našich silách; no, a nakonec ho vzali a jako "pár dětí" - ale jen na 2 hodinky denně - do kolektivu 26 dětí s jednou paní učitelkou... Výsledek? Jeho chování se zhoršilo, začal být i agresivní. Na sestru i na jiné děti. I když jí má velice rád a "visí" na ní. Stádání prostě tak často během dne u nás vyvolávalo ještě větší neklid. Nemohla jsem se s ním ani po škole vrátit domů, zůstávali jsme rovnou na hřišti nebo odcházeli do lesa...

Pak mu dali odklad školní docházky a přijeli ho do kanceláře na 4 hodiny denně. Ve stádu mi p. učitelka řekla, ať ho zbytek týdne nechávám doma. Byl hrozně unavený - u něj se to projevuje neklidem, navíc ani on sám do kanceláře učit, přestal malovat, začal o sobě říkat neumím, a je jen dlaní márnice, a je zlobivej a dokonce někdy jeden chlapec zlobí víc než on!! Když jsme kancelářské děti ukazovaly na nás a říkaly: "mami, hele, to je ten zlobivej kluk..." (hrozné, smutné, co?) Navíc si přinesl ze kanceláře i špatné nápady: házení jídlem, sprostá slova, zápasnické chvaty (to mu asi dělaly děti a on to pak přivedl doma), zvýšenou agresivitu... A jak říkám - přestal malovat, a to neumí... navíc byl tak unavený, a jsme doma nemohli dlat u nic. Ještě odpoví (na vaše dotazy), pro nespál jsem, chtěl jsem, aby spal (děti jsou teplejší a po obědě je spí a je i jinak ok). Dával spát, ale on neusnul. Všechno se kroutil, povídal si... a snažil se, aby neusnul. Viděl jsem, a nechce usnout, a se tomu brání. Spávala jsem s ním, uspávala ho pohádkou. Zkoušela jsem to po dobrém - odměna, motivace, po zlém - nic nepomohlo. Ze dne na den prostě přestal spát a neusnul po obědě u ani jednou. Těba jen vrtá nohou tak se spánku ubránil... Nakonec je mi to všechno jasné, ale uvádám si ať te - neharmonické prostředí domácnosti, nejednotná výchova, nepřijetí od manželovy matky (nadávala mu a napadla ho i fyzicky u v jeho dvou letech, protože porazil stejného staršího synka její dcery), společné bydlení s manželovými rodiči, jeho neochota se odstěhovat kamkoli jinam.

Manžel diagnózu neuznává, vyšetření nechce, prý ze syna dělám blba... také mi nic nepomáhá, synovi se nevěnuje, i když fyzicky ani nemá - je velmi obézní. A výsledek? V současné době rozvodové řízení a boj o děti. Přel roku. Je pravda, a když syn má dostatek pozornosti, je to lepší, a jsem taky byla jediná, kdo mu lásku dával; proto tak řítil, to vidím jasně taky ať te. Ale je taky pravda, a potěbuje víc pozornosti než jiné děti. Ale ji vynucuje? Když nás někdo vyruší, např. přímě jeho oblíbeném tení, vzteká se, nadává, hází věcmi, křičí o telefonu, jednou ho dokonce hodil do vody. To je přece nepřijatelné... Vysvětlování nezabralo, trest - "jestli to uděláš, následuje to a to" - to taky nezabralo, je občas, jako když nevnímá; pak to přejde a je zase "normální".

Chci "bojovat" za individuální vzdělávání (dcerka chodí do kanceláře - odstěhovala jsem se od manželky a jeho rodičů do místa kde mi ji vzali, i když není "pár dětí"). Uvidím... Ať to skončí, napiš mi, jak to dopadlo, to přejdu... HANKA